

Механізм здійснення всіх правомочностей щодо володіння і розпорядження цінними паперами майже збігається з порядком здійснення прав щодо речей, а тому можуть бути реалізовані в межах абсолютних правовідносин. Проте з тією відмінністю, що здійснення права користування цінними паперами можливе тільки у випадку звернення права вимоги до емітента.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України: станом на 1 верес. 2013 р.: відповідає офіц. тексту. – Х.: Право, 2013. – 440 с.
2. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 18, № 19-20, № 21-22, ст. 144.
3. Про цінні папери та фондовий ринок. Закон України від 23.02.2006 // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 3480-IV.
4. Алексеев М.Ю. Рынок ценных бумаг. – М.: Финансы и статистика, 1992. – 352 с.
5. Шершеневич Г.В. Курс торгового права. Т. 2. Товар. Торговые сделки. – М.: Статус. – 2003. – 544 с.
6. Доронин И.Г., Семилютина Н.Г. Что нужно знать ценных бумагах. – М.: Россия молодая, 1992. – 44 с.
7. Кологойда О. Поняття та юридична природа цінних паперів / О. Кологойда // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Юридичні науки. – № 86. – 2011. – С. 36-39.
8. Цивільне право України. Загальна частина: підручник за ред. О.В. Дзери. – К.: Юрінком Інтер, 2010. – 976 с.

Ільченко Б.О.

студент,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

юрист,

МЮФ «Інтегрітес»

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВІ СПОСОБИ ЗАХИСТУ РЕЧОВИХ ПРАВ

На сьогодні, питання захисту речових прав займає одне з пріоритетних напрямів регулювання в сфері цивільного права. Основною метою відповідного напрямку є належний цивільно-правовий захист речових прав від будь-яких порушень з боку третіх осіб.

Перш за все, слід почати з визначення, яке стосується саме характеристики речових прав. Так, за загальним правилом речовими правами є права, які встановлюють панування особи (або групи осіб) над речами, що в свою чергу обмежує інших суб'єктів від можливості у здійсненні впливу на такі речі.

З метою використання відповідних речових прав, необхідним є забезпечення належного правового регулювання та захисту від неправомірних посягань.

Цивільно-правова охорона речових прав, а також інших прав власності здійснюється на основі правових норм, які забезпечують повноцінний та безперешкодний розвиток таких відносин [1, с. 472-473].

Забезпечення захисту економічних відносин власності, як матеріальної основи будь-якого суспільного ладу становить найважливіше завдання будь-якої правової системи. Така охорона здійснюється практично всіма галузями права, в тому числі і цивільною.

Залежно від характеру впливу порушення на речові права та змісту захисту, який надається в цивільному праві, використовуються різні правові способи, що забезпечують дотримання інтересів власника речових прав.

Під час безпосереднього порушення речового права перш за все, використовуються речово-правові способи захисту. Основна особливість відповідної форми захисту полягає у тому, що вона здійснюється за допомогою абсолютних позовів, тобто позовів, висунутих до будь-яких осіб, які порушили (або посягають на) речове право законного власника.

Разом з цим, у разі посягання або порушення речових права, цивільний кодекс України передбачає речово-правові форми захисту, а саме: віндикаційний та негаторний позови.

Характеризуючи відповідні позови (як ефективні способи захисту речових прав), слід почати з віндикаційного та зазначити, що цей позов є одним з найбільш розповсюджених способів захисту речових прав. Відповідний спосіб захисту розрахований на випадок протиправного вибуття речі з фактичного володіння власника до інших осіб. В такому випадку, власник відповідної речі має право в примусовому порядку витребувати своє майно з чужого (або незаконного) володіння. В свою чергу, додатково слід звернути увагу на те, що незаконним володінням вважається володіння, яке не має належної юридичної підстави [2, с. 212].

Для виникнення права на віндикацію у законного власника майна (речі), не є обов'язковим наявність вини у особи, яка утримує або незаконно набула таке майно (речі). Для задоволення віндикаційного позову, достатнім є доведення факту знаходження майна в натурі у особи, яка незаконно володіє таким майном.

Крім того, предметом вендикаційного позову може виступати виключно індивідуально-визначене майно, яке було втрачене власником такого майна.

Іншим, однак не менш ефективним способом захисту є негаторний позов, суть якого полягає у вимозі про усунення будь-яких перешкод у здійсненні речового права власності, які не пов'язані з позбавленням власника фактичного володіння над річчю.

Особливістю даного способу захисту є те, що він надає власнику майна (речі) захист від дій, які не пов'язані з позбавленням права власності, а лише спрямований на захист правомочностей належного користування та / або розпорядження.

Також, слід відмітити ряд виключень, при яких застосування негаторного позову вважається неможливим. Так, наприклад у разі, якщо певні перешкоди створенні законними діями (суспільною необхідністю), а саме дозволено в законному порядку проведення електролінії на території приватної власності, то відповідний факт потрібно або визнавати, або намагатися оскаржити законності відповідного розміщення на такій території.

Доречним буде доповнення, яке стосується використання зазначених вище способів захисту не тільки власниками майна (речі), а й суб'єктами іншим прав на таке майно (речі). До таких належить: суб'єкти прав господарського відання, оперативного управління тощо. Іншими словами, суб'єкти обмежених речових прав, а також інші власники майна, отримують аналогічний захист своїх прав, як і законні власники.

Таким чином, беручи до уваги відповідну інформацію, можемо дійти висновку про те, що цивільно-правовий захист речових прав являє собою ряд ефективних юридичних заходів захисту, які застосовуються до порушника, у разі посягання на законні права власників майна.

Список використаних джерел:

1. Іоффе О.С. Радянське цивільне право, в 3 томах – Т. 3 – К.: видавництво Ленінград.
2. Науково-практичний коментар до Цивільного кодексу України, в 2 томах – К.: видавництво Юрінком Інтер.
3. Науково-практичний коментар до Цивільного кодексу України, в 6 томах – К.: видавництво «СТРАЙД».

Кутейнікова А.Д.

студент,

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПОРЯДКУ УКЛАДЕННЯ МИРОВОЇ УГОДИ В ПРОЦЕДУРІ БАНКРУТСТВА

Відповідно до ч. 1 ст. 77 ЗУ «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» під мировою угодою у справі про банкрутство розуміється домовленість між боржником і кредиторами стосовно відстрочки та/або розстрочки, а також прощення (списання) кредиторами боргів